

undersøge, hvor Kødbenene kom hen, men at det gjaldt om at finde de velskikkede Personer til at udføre det Arbejde, man vilde have udført. Men her har vi nu altsaa en Mand, som aabenbart mener, at der er et og andet, der har ordnet sig paa en god Maade ved denne heldige Samvirken, som har givet Bourgeoisiets Spidser Magten og Arbejdernes og Bøndernes Raad maaske hver et Voltakors — jeg tænker, han har haft Raad til to. Det er, som jeg siger, en frimodig Udtalelse og en Udtalelse, som maa staa for Hr. Thalbitzers Regning, men han har sikkert nogen Føling med Plutokratiet — det er det skønne, men noget fremmede Navn, han bruger.

Jeg skal slutte med at gøre et Par finansielle Bemærkninger. Det vil blive Bemærkninger, som ganske slutter sig til mit Partis Ordførers Tale, men jeg har en lille Tilføjelse at gøre. Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at Renter af og Afdrag paa vore Statslaan fra 1913 til det Aar, som Finanslovsforslaget vedrører, er steget til henimod det dobbelte, nemlig fra 15½ Mill. til 29 Mill. Kr. Det bragte mig i Erindring en Udtalelse af Socialdemokratiets tidligere Ordfører, som nu desværre er syg. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har nemlig i Aaret 1913 sagt: „Der er en Post paa Statsregnskabet, der viser en foruroligende Stigning, det er de Beløb, der er gaaet med til Forrentning og Afdrag paa Statsgælden“. Saa nævner det ærede Medlem Tallene og føjer til: „Socialdemokratiet har ikke Del i det finansielle Uføre; havde vi fulgt Socialdemokratiets Forslag, vilde der have været Penge nok i Kassen endnu. Det ærede Medlem peger altsaa paa det beklagelige Forhold, at der til Renter og Afdrag gaar 15½ Mill. Kr., men han vasker sine Hænder omhyggeligt for, at han skulde have nogen som helst Lod og Del i, at Laanene er blevet saa store: havde man fulgt hans Partis Anvisninger, vilde der have været Penge nok. Saadan kan det socialdemokratiske Partis Ordfører ikke tale nu i 1917, for i de 3 Aar, der er gaaet siden 1914, har Socialdemokratiet saamænd redebont været med til at stemme for alle Udgifter. Ja, jeg kan godt henvise til Minister uden Portefeuille Staunings Ord om, at han aldrig havde været i det Tilfælde at stemme mod højere Lønninger. Socialdemokraterne har stemt for alt, for Krigsudgifterne, for de ekstraordinære Udgifter paa forskellige Omraader, saa de

har i alle Maader det fulde Medansvar for, at vi nu har faaet saa stor en Statsgæld. I den Henseende kan det ikke nytte, at de vasker deres Hænder. Jeg saa nok, at det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) gjorde et lille kraftigt Forsøg paa at vaske sine Hænder, men det kom han ikke godt fra. Det ærede Medlem sagde nemlig, at Socialdemokraterne havde stemt for disse Udgifter, det maatte de vedgaa, men, føjede han til, det var ikke, fordi de havde Lyst til det — det har vi andre maaske heller ikke haft, det skal der nu ogsaa et særegent Humør til —, men de havde bevaret deres Principper i Behold, og vi skulde faa at se, at naar Freden en Gang blev sluttet, havde de deres Principper i samme gode Behold som før Krigen. Det vil jeg dog tillade mig at sætte et lille Spørgsmaalstegn ved; jeg tror alligevel ikke, de er i helt god Behold. Sagen er, at Principper altid skal prøves, naar det kniber, og hvis de ikke kan holde, naar det kniber, er det ikke meget værd, at de holder i Magsvejr. Hvis Sejlene paa et Skib ikke kan holde i Storm, kan det ikke hjælpe, at de, naar de bliver syet sammen, kan holde i Magsvejr, og det socialdemokratiske Partis Principper, ligesom for øvrigt ogsaa den højtærede Forsvarsministers Principper, har ikke holdt i Stormen, og de Herrer skal sikkert se sig vel for, hvis de skal faa de Principper syet sammen saaledes, at de faar samme Indflydelse paa Befolkningen, som de desværre havde før Krigen.

Nørgaard: Der er et Par Spørgsmaal, som jeg gerne vil sige nogle Ord om ved denne Lejlighed. Det første vedrører den Valgkreds, som jeg har den Ære at repræsentere, og jeg skal senere komme til et andet, som maaske har lidt mere almen Interesse. Det Spørgsmaal, der vedrører den Valgkreds, jeg repræsenterer, er et Spørgsmaal om Anlæg af en Privatbane fra Gandrup til Hals, eventuelt til Hou. Nu kunde maaske ærede Medlemmer finde det mærkeligt, at jeg taler om et saadant Baneanlæg ved denne Lejlighed og ikke gjorde det for en Maanedstid siden, da vi havde det store Privatbaneforslag til Behandling. Jeg skal da nævne Grunden dertil. Grunden er den, at jeg ikke kunde tale om det den Gang, fordi Sagen ikke var saa forberedt paa den paagældende Egn, at jeg kunde føre den frem paa Ting. Der har mange Gange været Tale om at faa bygget en Bane fra Gandrup til Hals, og nu er Sagen naaet